

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Prima pars capituli. De præcepto, quo imposita est obligatio facie[n]di
Confessione[m] Sacramentalem,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

tio ei addenda non est; sed solum deprecatio, per illa verba Misereatur tui, &c. ac illa, Indulgentiam & absolutionem peccatorum tuorum, &c.

CAPVT SECVNDVM.

De necessitate, obligatione ve faciendi Sacramentalem Confessionem.

Hic pro vsu nobis proposito, consideranda occurrunt; primò, præceptum, quo talis necessitas seu obligatio imponitur. Secundò, modus quo imponitur. Tertio, tempus pro quo imponitur. Quartò, personæ quibus imponitur. & Quintò, requisita ad satisfaciendum eadem obligationi.

PRIMA PARS CAPITIS.

De præcepto, quo imposta est obligatio faciendi confessionem Sacramentalem.

SVM MARI VM.

8. Sacramentalem confessionem à Christo institutam & ad salutem necessariam esse, tenendum est de fide.

8. Ratio eius rei.

10. Præceptum Ecclesiasticum de confessione annua, non est diuersum à diuino de faciendâ confessione, sed tantum illius determinatio quoad tempus.

11. Cur ab Ecclesia facta sit talis determinatio.

12. Non fuit Ecclesia contra officium pignoris, dum grauibus penis impositis, compellit ad confessionem annualem.

13. Talis compulsio grata esse debet fidei habenti peccatum mortale.

14. Que sub anathemate à Concilio Tridentino de Sacramentali confessione prohibeantur negari.

Hereticis nostri temporis (contra quos differunt copiose Bellarm. toto libro 3. De penitent. in tom. 2. controuersiarum, & Gregorius à Valent. in D. Thomam tom. 4. in disput. 7. quest. 9. puncto secundo) negant vllum esse præceptum diuinum confitendi Sacramentaliter: ideoque vsitatum in Ecclesia confessionem Sacramentalem, nihil necessariam esse ad salutem; humanumque tantummodo inuentum esse.

8. Fides verò Catholica est, ex definitione Concilii Tridentini, sess. 14. cap. 5. & can. 6. 7. & 8. Sacramentalem confessionem institutam esse à Christo, & de iure diuino ad salutem consequendam necessariam ei, qui post Baptismum in peccatum mortale lapsus est. Quam fidem Concilium in citato cap. 5. stabilit per illud Ioan. 20. Quorum remisistis peccata remittuntur eis: & quorum retinueritis retenta sunt. Per quod Dominus noster Iesus Christus (vt concilij verbis vtatur) teris ascensurus ad cælos, Sacerdotes sui ipsius Vicarios reliquit, tanquam Præsides, & Iudices, ad quos omnia mortalia crimina deferantur, in quæ Christi fideles post baptismum ceciderint, quò, per potestatem clauium remissionis aut retentionis peccatorum sententiam pronuntiant. Constat autem Sacerdotes huiusmodi iudicium prudenter exercere nõ posse in cognitiõis causis; nec æquitatem in Penitentis iniungendis seruare, si Penitentes in genere duntaxat & non potius in specie ac sigillatim sua peccata ipsis declarant. Consequenter igitur constabit fideles, ex Christi institutione teneri confessionem Sacramentalem facere de omnibus peccatis mortalibus, quæ post factam diligentem sui discussionem inuenierint grauari suam conscientiam, vt eorum remissionem obtinere, & æternam salutem consequi valeant. Istudque est, quod aduersus hæreticos pluribus adstruunt, tum memorati Authores, tum alij, quos citat Couarr. ad cap. Alma mater, De sentent. excommunic. in sexto par. prior. §. 1. num. 6.

9. Ad nostrum autem institutum sufficit constitutum habere, quod Christus Dominus ante propositis verbis ex 20. cap. D. Ioan. non solum dederit discipulis, & ipsorum successoribus, potestatem absolvendi fideles à peccatis: sed etiam fidelibus ipsis necessitatem imposuerit eadem peccata illis confitendi, perinde ac si Princeps aliquem pro se gubernatorem mittens in remota religionem, ei dicat. Quidquid illi statueris de causis ad me referendis, ratum habebis; conferetur eo ipso, hominibus illius provincie necessi-

tatem imponere: vt quicquid litis habuerit ab ipso definiendæ, debeant referri ad talem gubernatorem, cui suas vires & auctoritatem delegauit. Ad confirmationem facit argumentum à simili: quod mandatum Apostolici datum de docendis & baptizandis omnibus gentibus Mat. vii. adstringat omnes gentes ad audiendum Dei verbum, & baptismum suscipiendum.

De peccato Ecclesiastico determinante diuinum, de faciendâ Sacramentali confessione.

Etiam præcepto diuino accessit (datum in cap. Omnes vtriusque sexus De penitent. & remiss. refertur, ex Concilio Lateranensi) Ecclesiasticum præceptum non tanquam ab illo diuersum, sed tanquam eius determinatio quoad tempus.

Namque datur de Sacramentali à Christo instituta confessione omnium peccatorum faciendâ semel in anno, ab omni vtriusque sexus fidei, qui ad annos discretionis peruenit. Quo fit vt illud transgrediens omittendo semel in anno confiteri, vnum tantum peccatum committere censetur; tanquam vnus solummodo præcepti transgressor. Eadem enim est substantia præcepti modificati, & modificantis; cum modificans præsupponat substantiam rei per modificatum præcepti, tantumque addat circumstantiam, modum vel aliquem seruandum in illius adimplentione. Quia ergo Christus datus confitendi præceptum non assignauit tempus, sed illud reliquit Ecclesie determinandum: hæc (vt habet Concil. Trident. sub finem cit. cap. 5.) non statuit, vt Christi fideles confiterentur quod iure diuino necessarium & institutum esse intellexerat: sed vt præceptum confessionis saltem semel in anno, ab omnibus & singulis fidelibus, cum ad annos discretionis peruenissent, impleretur.

Ratio autem quæ mouit Ecclesiam vt hanc determinationem faceret sub grauissima pena (vt scilicet transgrediens, viuus ab ingressu Ecclesie arceatur, & mortuus Ecclesiastica careat sepultura) fuit non quidem periculum obliuionis peccatorum, vt aliqui senserunt; sed, vt alij existimarunt (vt quoque commemorat Azor. in 1. par. Instit. moral. lib. 7. cap. 29. qu. 8.) vt tam necessarius & salutaris vsus confessionis conseruaretur & frequentius vsurparetur à fidelibus.

Occurrendum est verò hæreticis talem determinationem, vt nimis rigidam sugillantibus, eo quod seruitia coacta Deo non placeant, iuxta illud D. Pauli in 2. ad Corinth. 6. 9. hilarem datorem diligite Deos. Occurrendum est inquam: legem itaque pedagogum terrene malè volentem, per eamque id præstari, quod significatur per illud Psal. 31. In cano & freno maxillas eorum constringe, qui non adproximant ad te; & illud Lu. 14. Exi in vias & sepes, & compelle intrare vt impleatur domus mea discumbentium. Et certe rigidus non est, sed imitatio Patris cælestis misericors, qui prodigo fame peruenit & porcos pascenti auctor est, vt ad patrem redeat: aut qui vulneribus confectum & seminum relictum imponit in iumentum vt perducatur ad stabulum vbi curetur: aut qui ouem in deserto errantem imponit in humeros vt in tuto loco constituat. Pari ergo ratione nec Ecclesia censenda est rigida, si fideles suæ curæ commissos cernens per peccatum diuinam gratiam spoliatos, ab æterna salute abalienatos, & prædæ diaboli expositos compellat: tantorum malorum capessere remedium à Christo misericorditer concessam.

In quo tantum inest momenti ad vitam ex pietate Christiana agendam, vt dubium non sit, quin talis compulsio, militiam Christi profitenti, maxime grata esse debeat: vt potest qui nequit sine Dei gratia certare: sine meritis coronam accipere; sine spiritali robore ad finem vsque certaminis, hostibus oblitere: nec captiuus triumphum victor agere. Quam etiam ob causam misericordie potius quam rigori tribuendum est, quod Concil. Trident. anathematizat primò, in supra memorato can. 6.

Eum qui negauerit confessionem Sacramentalem vel institutam, vel ad salutem necessariam esse iure diuino; vel qui dixerit modum fectere confitendi in Ecclesia semper obseruatum, alienum esse ab institutione, & mandato Christi, inuentumque esse humanum. Item in can. 7. Eum qui dixerit necessarium non esse diuino iure ad peccatorum remissionem omnia & singula mortalia confiteri quorum memoria: cum debita & diligenter præmeditatione hebeatur, etiam si occulta sint: vt quæ solo voluntatis

consensu, absque verbis & operibus committuntur.

Postremo in Cant. 8. Eum qui dixerit confessionem omnium peccatorum, qualem Ecclesia feruat esse impossibilem, & traditionem humanam à piis abolendam: aut ad eam non teneri omnes & singulos utriusque sexus fideles, iuxta magni Concilii Lateranensis constitutionem semel in anno: & ob id cōcedendum Christi fidelibus, ut non confiteantur tempore Quadragesimæ. In his enim pia mater distinguit gladium Ecclesiasticæ disciplinæ; non ut afflictis afflictionem det, sed ut ab afflictione spirituali, suos liberet: iuxta illud quod excommunicatio in capite primo. De sentent. excommunicatio. in 6. medicinalis dicitur, disciplinans non eradicans.

PARS SECUNDA CAPITIS.

De modo quo imponitur obligatio faciendi confessionem Sacramentalem.

SUMMARIUM.

- 15 Obligatio faciendi confessionem sacramentalem imposita est sub reatu peccati mortalis.
- 16 Modi quibus illius transgressio contingit committitur.
- 17 Satisfit ei obligationi per votum faciendi confessionem, cum non potest ipsa fieri.
- 18 Obligatio faciendi confessionem sacramentalem: nec consuetudine abrogari potest, nec in aliud melius mutari: nec in ea proprie dispensari.
- 19 Determinatio iuris diuini facta in hac re ab Ecclesia, præceptum est obligans sub mortali.
- 20 Quod tamen Papa de plenitudine potestatis abrogare potest, ut & in eo dispensare.

Obligatioem de qua agimus faciendi confessionem Sacramentalem, sub peccati mortalis reatu esse, dubitandum non est: cum de re graui sit, ut pote ad salutem necessariam ex Christi institutione, iuxta antedicta. Contra hitur autem is reatus, non modo omissione qua per inobedientiam, confessio omittitur eo tempore, pro quo præcipitur, iuxta dicenda in proxima capitis parte, sed etiam commissione, qua per sacrilegium confessio fit repugnater Christi institutioni.

Putã, vel sine sufficienti examine vel non integrè & clarè, vel sine sufficienti dolore de peccatis perpetratis, prout sunt Dei offensa vel sine firmo emendationis proposito, vel denique non electo Confessario idoneo. Quibus modis scilicet facta confessio, non modo animæ salutari non est, sed etiam perniciosa est, & nouum peccatum; quod an in præcedenti confessione contigerit, primum omnium inquirendum est in examine, tam eo quo penitens discutit suam conscientiam, quam eo quo Confessarius vitur ad habendam plenam notitiam status sui Penitentis. Et causa est, quia præter maculam qua cædat animam, habet coniunctam inualiditatem confessionis, in qua contigerit: ita ut ipsa repeti debeat. De quibus in seq. c. ultimo plenius.

Item quia impossibile non est obligatio, constat quando confessio non potest re ipsa fieri, quia non datur copia Confessarij, sufficere illius votum, id est, firmum propositum illam faciendi, si daretur facultas. Ita ut idem viuueniat in Sacramentali confessione, quod in baptismo, qui ita est necessarius ad remissionem peccatorum ante illum admittendum, ut in re haberi debeat, si fieri possit, si minus sufficiat haberi in voto, seu proposito quo peccator firmiter velit illum suscipere, si iam daretur, aut si postea detur illius suscipiendi commoditas.

Præterea quoniam proposita obligatio, à Christo est immediate imposita fidelibus, constat eam non posse vlla humana autoritate (ne quidem Papali mutari: neque enim potest contraria consuetudine abrogari: ut pote quæ stabilita est immutabili Dei voluntate: nec etiam potest commutari in aliud opus Deo gratius, aut ad salutem hominis magis necessarium: quia quod Deus requirit imprimis à peccatore, est ad regnum cælorum ducens penitentia: ut non obscure ex eo deducitur, quod tum Præcursor Christi Matth. 3: tum etiam Christus ipse Matth. 4: suam prædicationem inchoauit illis verbis, Penitentiam agite appropinquauit enim

in vos regnum cælorum.] Sine Sacramentali autem confessione in re vel in voto, non potest esse penitentia quæ exigitur à Christianis in peccatum mortale post baptismum lapsis ut manifestum est ex antedictis n. 8. & 9. Deduciturque ex eo quod Concilium Trident. habet in c. sess. 14. cap. 4. reconciliationem non esse tribuendam contritioni sine Sacramentali voto, quod in ea includitur. Nec denique minni potest dispensatione, qua aliquis fidelium eximatur à tali obligatione: quia ad id requiritur autoritas in legem quæ imponitur; certum est autem nullam talem homini concessam esse, in Christi præceptum de Sacramentali confessione. Quanquam tamen Papa potest ipsum interpretari, quando dubitatur, an in aliquo casu ob occurrentem causam talis obligatio censei possit aliquatenus cessare: sicut fieri potest concurrente in contrarium lege naturali, ut si ex mea confessione mihi mors immineret, cui obuiare debeo, iure naturali prævalente iuri positivo, etiam diuino: quale est Christi, de facienda Sacramentali confessione.

Iam de addita determinatione Ecclesiæ ad Christi præceptum, dubitandum non est, quin & ipsa contineat præceptum, atque adeo obliget sub reatu peccati. Id enim manifestum est tum ex Concilii Trident. sess. 14. cantic. 8. ubi anathemati subicitur is qui negauerit omnes & singulos Christi fideles teneri ad confessionem omnium peccatorum faciendam semel in anno, iuxta magni Concilii Lateran. constitutionem: Tum etiam ex graui pœna quæ transgressori imponitur; nempe ut viuens arceatur ab ingressu Ecclesiæ & mortuus careat Ecclesiasticâ sepulturâ: nam talis pœnæ grauitas sufficienter indicat præcepti obligationem sub mortali.

Potest tamen eadem determinatio autoritate Papæ tolli, cum sit iuris tantum Ecclesiastici, supra quod ille plenam potestatem habet. Vnde si Papa eam abrogaret, quamuis peccaret id faciens sine causa iusta; valida tamen esset abrogatio, sicut & dispensatio, quam alicui daret ut possit ultra annum confessionem differre. Princeps enim potest quem vult à sua lege eximere, quamuis peccet eximens sine iusta causa; qualis, moraliter loquendo, vix esse potest respectu annuæ confessionis. Vnde fit ut vix vnquam talis dispensatio vel petatur vel concedatur ut pote quæ absurda, & à ratione aliena iudicatur: cum tam communis nostra necessitas, quæ ad eo salutaris vsus confessionis, suadeat non modo semel in anno, sed etiam sæpius, ut in mense, ac interdum in hebdomada semel confiteri. Eadem, de hac siue abrogatione siue dispensatione docet Suarez tomo 4. disput. 36 sect. 1. num. 61 7. & 8.

PARS TERTIA CAPITIS.

De tempore pro quo imponitur obligatio faciendi confessionem Sacramentalem.

SUMMARIUM.

- 21 Non imponitur talis obligatio pro omni tempore, sed tantum pro aliquo: de quo inter Doctores quedam sunt certa, & quedam dubia.
- 22 imponitur pro articulo mortis.
- 23 Obligatio imposita medicis monendi egros de facienda Sacramentali confessione.
- 24 Aduertenda circa eandem obligationem pro communi vsu.
- 25 Tenetur confiteri, qui conscius sibi peccati mortalis, copiam habet Confessarij: non habiturus postea, urgente mortis probabili periculo.
- 26 Aliquot casus in quibus per accidens contingit obligatio faciendi confessionem Sacramentalem.
- 27 In illis obligatio confitendi incumbit etiam illis, qui sibi videntur contriti.
- 28 Præceptum diuinum de confessione, obligat extra mortis articulum, quando.
- 29 De obligatione faciendi confessionem Sacramentalem, ad vincendam aliquam tentationem, quid tenendum sit.
- 30 Statim post lapsum in peccatum mortale confiteri, salutare quidem consilium est, non tamen præceptum.
- 31 Nec item præceptum est, scribere peccata commissa, cum periculum est, ne obliuioni tradantur, antequam fiat de illis confessio.